

1

„Kes kurat see Artur veel on?” jõllitas Hugo oma naise telefoni segaduse ja ärritusega. Telefoni ekraanil oli sõnum: „Nii tahaks sulle kaissu pageda.” Et mis mõttes? Artur Aleksandrile või, mis veelgi hirksam, Aleksandra Arturile?

Kõik oli alanud juba paar nädalat tagasi, kui Hugo oli teinud Aleksandrile ettepaneku viia suhe uutele alustele. Hugo ja Aleksandra olid elanud koos pea üksteist aastat ning Hugo tundis segu eraldatusest, frustratsioonist ja vihast. Kuidas ta oli sinna jõudnud? Hugo ei teadnud. Ta tajus vaid kammitsetust ja surutist ning ebamäärast tunnet, et kõiges selles on süüdi Aleksandra. Kuidas sellest ängist ja tusast pääseda? Ta oli kaalunud kõik kuradile saata, soovida edu ja jõudu ning välja kolida. Aga neil olid lapsed: kümnene Oskar ja kaheksane Freia. Ja mida kõik teised sellest arvaksid? Mõte oli samal ajal ahvatlev ja kõhedust tekitav. Mis valikud tal veel olid? Võtta armuke? Hugo oli Tartu Karlova Kooli lugupeetud ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse õpetaja ning see ei läheks kohe mitte. Või siiski? Kindlasti leidub linnas kauneid ja innukaid naisi, kes oleksid valmis talle lähedust pakuma. Hugo oli nägus pikka kasvu keskealine mees, kes oli oma vaimsetest võimetest heal arvamusel. Küla pealt lembuse leidmisele mõtlemine pani ta mõnusalt unelema. Ent kuidas teha seda intelligentselt? Ta on ju moraalne inimene ning oma eluga nii mõnelegi õpilasele ja sõbrale eeskujuks. Hugo lugemislalul lebasid Osho raamatud „Kuidas vaigistada meelt: heaolu läbi meditatsiooni” ja „Armastamine: kuidas armastada teadlikult ja

suhelda hirmuvabalt”. Juba paar aastat oli ta selle India müstiku loenguid ja mõtisklusi lugenud ning need tundusid järjest süm- paatsemad. Kummatigi polnud Hugo meel vaikinud, vaid otsis armastust. Just „Armastamisest” oli inspireeritud mõte, mida ta oli viimasel ajal küpsetanud. Ei ole võimalik armastada vaid üht inimest. Armastus on seisund ja kui sa oled armastav, võid seda jagada paljude kaaslastega. Tundus loogiline. Tõepoolest! Maailmas on umbes kolm miljardit täiskasvanud naist. Kas ma saan öelda, et armastan neist vaid ühte ja teised jätvad mind külmaks? Ei jäta ju. See tähendab, et teoorias peaks poliüamooria olema võimalik. Tuleb hüpata! Peab letargiast ärkama. Ta tundis ennast nii, nagu hakkaks tema nahast välja murdma mingi suurem ja energilisem tegelane. Saagu või sitem, aga midagi on vaja teha teisiti. Ja mida tal kaotada oligi? Tema jaoks oli anum tühi ja võib-olla isegi katki. Kuidas seda kõike nüüd ilusasti Aleksandrale selgitada?

Sobiv võimalus naisega rääkida saabus ülejärgmise päeva õhtul. Vahepeal oli Hugo mõtteid setitanud ning edasise elu- korralduse plaan tundus talle igati loogiline ja õilis. Vabaks pidi ju saama ka Aleksandra. Lapsed magama saatnud, istusid väsinud vanemad teleka ees. Kell oli üle kümne.

„Aleksandra,” alustas Hugo ettevaatlikult, „meil oleks vaja rääkida.”

Aleksandra heitis talle uuriva pilgu ega öelnud midagi.

„Vaata, ma olen mõelnud meie suhtele ja siin peaks midagi muutma.”

Aleksandra ei öelnud ikka veel midagi, kuid tundis end silmanähtavalt ebamugavalt.

„Kuidas sulle seda öelda ... Laseme teineteise vabaks,” sulas Hugo jutt kokku.

„Kuidas vabaks? Kas sa ei taha enam minuga olla?” oli naine häiritud ja haavunud.

„Ei, mitte seda,” püüdis Hugo selgitada. „Me oleme teineteisega kurjad ja kogu aeg pahased. Võib-olla peaks suhtes pausi pidama ...”

Järgnes pikk vaikus ja Aleksandras oleks nagu traat jäigastunud. Varem oleks naine sellise vestluse peale nutma hakanud, ent nüüd paistis, nagu oleks ta mingile äratundmisele jõudnud ja et ka tema mõõt oli täis. „Kui sa seda soovid,” ütles ta jahedalt. „Kuidas see siis välja nägema hakkab?”

„Pole minu asi, kellega sa malet või tennist mängid ja sama kehtib minu suhtes,” parafraseeris Hugo Oshot. Detailidest ei räägitud, kuid tundus, et nad said asjast ühtemoodi aru. Hugo kaenlaalused olid ärevusest higised.

2

Hugo sõitis Pärnu poole ja tundis end üle hulga aja veidi paremini. Pärnus toimus TopWine'i õhtusöök koos Elsassi piirkonna veinide degusteerimisega. Hugol oli koht ammu broneeritud ja eks selleks oli vaja ka enne Aleksandraga raske vestlus ära pidada, et siis seiklustele juba ausalt vaba mehena vastu sõita.

Aisa tänava külalistemaja oli pigem spartalik. Olgugi et Hugo oli rahaliselt kindlustatud, hoidis ta kasinat joont. Ta pidas rahast lugu ja ootas samasugust suhtumist ka pere liikmetelt. Hugo uskus eeskuju kasvatuslikku mõju. Lihtsat tuba silmitsedes märkas ta, et voodi on kitsas.

Hugo seadis end mugavalt asemele istuma ja laadis telefoni Tinderi äpi. Õhtusöögil võis ju midagi huvitavat juhtuda, ent

kindluse mõttes tuli turgu uurida. Konto tegemine käis kii-
resti ja ta valis igaks juhuks tasulise teenuse, ehkki ei saanud
aru, mis eelise see tavakasutaja ees andis. Ta lappas telefonis,
et leida endast piisavalt äge ja sügavamõttelist muljet jättev
pilt. Mida polnud, seda polnud. Selfid tulid üks ühele ja teine
teisele poole loppis. Liiga lähedalt tehtud pildid moonuta-
sid nägu. Hugol polnud selfide tegemise kogemust ei kepiga
ega kepita. Ta oli seda pidanud lollakate hobiks ja katsetanud
vaid paar korda. Tuli leppida keskpärase pildiga. Ega ta ju
õigupoolest teadnudki, milline pilt mõjub hea söödana – kas
baasinstinktidele apelleeriv kandiline lõug *à la* Tony Robbins
või midagi muud. On nagu on. Nüüd siis enda kirjeldus. Märk-
sõnadena läksid kirja eneseareng ja vabaks meheks saamine.
Ega see vale olnud. Kui pidada enesearenguks raamatute luge-
mist Castanedast piibliini, siis oli Hugo seda teinud kogu elu
ülikooli algusest saadik. Nüüd siis Tinderit lappama! Valiku-
kriteeriumiks sai vanusevahemik 30–35 aastat ehk temast
vähemalt kümme aastat nooremad naised. Aleksandra oli
temast kümme aastat noorem ja vanemat naist ta ei igatsenud.
Pilt oli nukker. Vaid paar-kolm kandidaati ja needki sellised
poolpidused. Ei paistnud ilu ega stiili, samuti ei kumanud
kirjeldustest erilist intelligentsust. Olgu, vähendame panuseid
ja vaatame vanusegruppi 35–40. Tulemus oli kasin. Valik oli
väike ja näod osaliselt väsinumad. Tujutult saatis ta paarile
naisele trafaretse sõnumi „mulle meeldis su pilt ja tahaks
lähemalt tuttavaks saada”. Kuna õhtusöögini oli veel tunnike
aega, asutas Hugo end lugema. Rahuldustundega avas ta Osho
raamatu. Kahtlemata oli Osho Hugot mõjutanud ja tema mõt-
lemist avardanud. Müstikust vembumehe jutustav stiil mõjus
nagu vestlus lähedase ja õpetatud sõbraga. Osho ise midagi

ei kirjutanud. Tema õpetused ja lood korjasid erinevatesse raamatutesse tema fännid – võib-olla sellest tuleneski nende voolav, kõnelusele sarnanev stiil. „*Sa vajad, et keegi sind vajaks; sa vajad kedagi, kes sind aktsepteeriks; sa vajad kedagi, kes sind armastaks, sest alles siis, kui sind armastab keegi teine, suudad sa ise ennast armastada, mitte enne.*” Kõnetas küll. Kuidas mul selle enda armastamisega on, jäi Hugo mõttesse. Selles osas valitses teatav dualism. Ta arvas, et on oma vanuse kohta hea välimusega ja parasjagu tark. Või mis tark – pigem üht-teist lugenud ja arukas. Kas see tähendas, et ta armastab ennast? Mitte tingimata. Ikka ja jälle tundis ta, et teiste armastus on vaja ära teenida. Nii vanemate kui ka naise armastus – see polnud tingimusteta, midagi antut ja kindlat. Ta uskus küll Loojat, ent Kristuse sõnumit „Ära muretse, Isa armastab sind” mitte. Sõprusega oli asi lihtsam. Sõpradele oli tal – nagu ka sõpradel temale – vähem tingimusi.

Mõtiskluse katkestas mobiili meeldetuletus, et õhtusöök algab 20 minuti pärast. Hugo märkas ekraanil Tinderi teavitusi. Ootusärevalt avas ta äpi ja nägi kaht kontaktivõttu. Ootoot, kas siit hakkab midagi arenema? Mõlemad olid küpsed Pärnu kandi naised, kelle „parim enne” paistis möödas olevat. Kui naine on juba pildil nii kole, milline ta siis veel tegelikkuses välja näeb? Hugo oli kindel, et suhteturul olev naine tuunib profiilipilti nõnda, et lõpuks on sel originaaliga sama palju sarnasust kui algkristlikul kogukonnal tänase katoliku kiriku organisatsiooniga. Ta viskas telefoni pettunult käest ja tõmbas kabedamad teksad jalga.